

Poletje.

<p>Ej, na polje, na prostrano pohitim zarana, v vetru veje polno klasje, zlata je poljana.</p>	<p>Težko ziblje, težko klanja zorna se pšenica — to ponosno se vpogiblje naših polj kraljica!</p>
---	---

Tu so žetve krasni časi,
njiva že je zrela
in ženica — prepelica
bo med žitom pela.

Tabor.

Pesem.

<p>Ko oklenil si se mene in me prosil: Bodi moja! pogled moj ti je iskreni odgovoril: Tvoja, tvoja!</p>	<p>Ptice so prisluškovale tihimi moji izpovedi, rože v mojem vrtu lahko klanjale se tej besedi . . .</p>
--	--

Zlato solnce pa v dveh srcih
kres ljubezni je užgalo —
in nebo azurno gori
srečo duš dveh blagrovalo . . .

Kristina.

Ej, če bi vedel!

<p>Zvezde so utonile, rože se poskrile, dušica moja tudi bi ušla.</p>	<p>Zunaj mraz ledeni, zunaj mrak megleni . . . Kam, ne vem, ah, kam, dušico naj dam?</p>
--	--

Ko bi ji sestrico
znala za družico,
ali bratca, ej!
če bi vedel k njej . . .

Vida.